

20 iunie 1980

Dragul meu, am primit primele tale scrisori. Vreau să te liniștesc și să-ți spun că ar trebui să luăm de la fiecare părțile bune, că indiferent de impresia pe care ți-au lăsat-o, toți cei de acolo au făcut, în măsura posibilităților, ceva pentru tine. Nu avem dreptul să-i judecăm. Nimeni nu ne datorează nimic. Noi gândim și acționăm într-un fel, ceilalți, așa cum cred ei de cuviință. Poate nu-i mai înțelegem noi pe ei, poate nu ne mai înțeleg ei pe noi. Nu am decât cuvinte bune pentru tanti Iuți și Iulia, pentru Slobi și mama lui și nu știu cum să le mulțumesc. vei întâlni în drumul tău fel de fel de oameni și vei cunoaște, apoi vei recunoaște omul adevărat dintr-o mie. După plecarea ta ne-am dus la Flori. Două zile am fost ca moartă, nu mai aveam nici voce. Apoi am început să-mi revin și ne-am întors la noi. Casa este toată ziua plină de lume. Mamicuța, Maria și Flori au venit de câteva ori în aceste două săptămâni de când ai plecat. Citim scrisorile, le comentăm. Mamicuța și surorile tale sunt foarte mândre de felul cum scrii. Au venit și geminii, Andrei și Marica, toți prietenii noștri. Andrei este, ca de obicei, la înălțimea așteptărilor. Era așa de emoționat când a citit prima ta scrisoare! Ada a spus că este cea mai „mișto” scrisoare din cele care ne-au venit până acum de la cei plecați. Au trecut și Silviu și Carmen. Silviu a fost foarte afectat de faptul că nu a știut nimic până în seara plecării (ca toți ceilalți, de altfel). *Teatrul Mic* este la curent cu noutatea. Au venit Miti și Petrică. Le-am citit scrisoarea ta, spunându-le că ai plecat după cumpărături și le-ai lăsat un mesaj. Petrică a fost, la rândul-i, teribil de impresionat. Aseară am avut prima „criză”. M-am trezit în miez de noapte cu senzația că n-am să te mai văd niciodată. M-am gândit mai bine și mi-am dat seama că este prea devreme să mă tâmpesc. Îmi scrii că regreti că nu suntem împreună. Dacă ai ști cât regret eu! Dar mai ales Monella! Andi, te rog să ne scrii cât poți de des. Toată ziua

suntem la cutia poștală. Să nu ne lași fără vești. Sar de la una la alta, spre deosebire de tine, care ești așa de ordonat în gândire. Vreau să-ți spun multe și cred că reușesc atât de puțin. Andi, îmi pare rău, dar îmi este imposibil să mă concentrez. O las pe Monella să-ți scrie câteva rânduri.

Te îmbrățișez, Cris

Dragul meu tată, să știi că a fost așa cum ai vrut tu să fie întotdeauna. Duminică, 22 iunie, în fața tuturor celor din școală, cu o coroană pe cap, voi obține Premiul I. După mine, cred că ai uitat să-mi trimiți abțibilduri și gumă de mestecat. Mama, după ce îți promisese solemn că n-o să mă tragă de moț, m-a tras exact de două ori. Drăgușule, la București este o zăpușeală îngrozitoare, nu a mai plouat de o săptămână. Aceeași aglomerație ca odinioară. Chiar acum am vorbit de tine cum vorbim tot timpul și ne imaginăm că ești cu noi. Să ne revedem curând.

Scumpa ta fiică, Monella

26 iunie 1980

Dragă Andi, am primit scrisorile tale și nu am făcut nici o criză. Dacă tu ai luat hotărârea să rămâi, asta este. După 5 iulie, la o lună de la plecarea ta, voi face tot ceea ce trebuie. Ți-am trimis o scrisoare la tanti Iuți. Vezi cum o recuperezi, este și o adeverință înăuntru. Astăzi am primit un plic de la Gabi, cu felicitarea ta, care se continuă cu urările ei. În felul ei, are dreptate. Mi-e greu să judec de la distanța asta. Și ea este abia la început, depinde în mare măsură de sora și cumnatul ei. Aseară a fost foarte multă lume la noi. Au fost din nou Silviu și Carmen, Andrei și Marica, Adriana cu o prietenă, Dan și Liliana, Iuli cu Dragoș, Flori, Iosif și Petrică. Rodica a venit și ea, ceva mai târziu. A dormit la mine și mi-a spus că ai atâta dreptate în felul cum judeci, că judeci foarte corect. I s-au întâmplat niște lucruri absolut incredibile. Ada n-a putut să vină pentru că era frântă de oboseală. A rezolvat cu casa și

și-a luat pașaportul. Într-o lună și jumătate speră să fie la New York, la Vlad. Petrică mi-a spus, printre altele, să-ți transmit din partea lui că orice ar fi să nu avem vești de la tine decât prin scrisori, *să nu te auzim vorbind cine știe pe ce unde*. Eu l-am asigurat că nici nu poate fi vorba de așa ceva, dar el a insistat să-ți scriu, ceea ce și fac. Într-o seară m-am pomenit cu Miki. Se întâlnește cu Silviu la *Cassandra* și aflase vestea cea mare. A venit la fața locului să constate despre ce este vorba. S-a întors din America doamna Belgrader. Mi-a spus tanti Anuș că Bondi ar vrea să se apuce de film. Să știi că am un moral foarte ridicat și sunt în stare să mă bat cu munții. Monella și-a vândut cărțile și banii, 170 de lei, i-a pus în porcușor. Este foarte mândră. A început să adune bani de drum! De abia așteaptă să te vadă. Și trebuie să-ți spun că iubirea ei pentru tine a întrecut iubirea-i pentru mine. I-a dăruit sora ta Maria, când a venit la serbare și a văzut că Monella a luat premiul I, un medalion în formă de inimă cu două despărțituri, unde se pun pozele celor dragi, și te-a pus pe tine. Am fost de-a dreptul geloasă. A argumentat că ești departe și că așa-i drept, să te poarte „la inimioară”. În București este o căldură cum nu-mi amintesc să fi fost vreodată, sunt 35 de grade la umbră. Stăm cu toate geamurile deschise și ușile la perete și nu simțim o boare. Aerul a împietrit de-a dreptul. Facem duș după duș și degeaba. Eu nu pot să mănânc nimic, beau numai apă de la frigider, cu gheață. Ce-am mai făcut? Am fost la Anișoara și la Mircea, care sărbătoreau 25 de ani de la nuntă. I-am scris și lui tata. Aș vrea să dau o fugă până la el pentru o zi. Acum îl aștept pe Iosif să vină să mă ia la ei. Îți scriu numai fleacuri, pentru că lucrurile cu adevărat extraordinare nu pot să ți le spun în scrisoare. Trebuie să te am în fața ochilor. Să dea Dumnezeu să fie cât mai curând. Te îmbrățișez și îmi este deja dor de tine.

Cu dragoste, Cris

1 iulie 1980

Dragule, am primit ultima ta scrisoare, cea expediata pe data de 19 iunie din München. N-am înțeles mare lucru din prima parte. După ce totul părea să se desfășoare cum trebuie, văd că lucrurile s-au complicat. Eu ce trebuie să fac? Să mai aștept? Înțeleg că totul se amână până după 1 August. Scrie-mi cât de cât după ce vei primi scrisoarea mea, oricum nu mai contează. Nu vreau bani. Ai grijă de ei și ia-ți ceva pentru iarnă. Dacă în august, când vine Diana, poți totuși, trimite-mi o pereche de pantofi ușori, din pânză. Aici nu găsesc. Monella s-a bucurat pentru cele primite. Iuli, tânără și tumultoasă, cum o știi, s-a obișnuit mai greu cu gândul că nu vei ajunge în Italia. Mihai pleacă, se pare, pentru doi ani la New York, așa ca poate-l vezi acolo și rezolvi ceva. În ceea ce te privește, este într-adevăr foarte greu să faci ceva fără să știi limba. Mai ales actorie. Poate găsești totuși ceva de lucru să nu îți se termine banii. Petrică vine mereu pe la noi și s-a oferit să mă ajute cu bani dacă am nevoie, dar asta fără să știe absolut nimeni. Pe 29 iunie a fost ziua lui și a Paulei și i-am sărbătorit pe amândoi la Flori. Au venit și Dănuț, Mișu și Paula-nașa, căroră Flori le-a povestit tot, nerezistând ispitei „de a le vedea fețele”. Și a avut ce vedea! Dănuț se uita la mine ca la o altă minune a lumii! A terminat liceul cu 9,25 și dă examen la aeronave, „o meserie bună oriunde”, a spus, în treacăt, Paula. Mă bucur că vezi lucruri atât de frumoase și ne scrii cu lux de amănunte; suntem și noi puțin acolo cu tine. Am stat ca pe ghimpți zilele astea, cât nu am avut vești. Astăzi, când am venit de la plajă, am deschis cutia, am luat plicul și mi s-a părut cam subțirel; hârtia pe care spui că ai dat atâția bani era de vină. Am luat Buletinul Oficial și voi merge să depun actele, dar mă îndoiesc că îți voi obține diploma. La *Biblioteca americană* nu am ajuns încă. Am să vorbesc cu Andrei să iau cartea de la el. Datoriile față de mama și Maria le voi achita, în parte, pe 2 iulie, când iau banii. Cu cărțile vândute la anticariat m-am ars. Pe 130 de cărți am luat numai 400 de lei, deși valorau peste 1500; îți dau însă mai

puțin de jumătate din preț, iar comisionul este enorm. Bani Monellei „i-am păpat”, dar i-am pus din nou în pușculiță vreo 3-400 de lei. Îi strângem acolo, și vrem să nu ne mai atingem de ei, pentru plecare. Monella a fost de-a dreptul nenorocită astăzi când am trimis-o la pâine și a pierdut 25 de lei. În rest mă descurc. Mai aveam o mie și i-am dat-o împrumut lui Flori și lui Iosif, care trec printr-o perioadă grea. Într-o seară, când mă aducea acasă cu mașina, Iosif mi-a spus: „Îmi vine să mor când mă împrumut. Auzi, să muncesc de dimineață până seara și să mă împrumut, după ce o vreme m-am jucat cu banii!” Regretă foarte tare că nu au rămas în Germania și că trebuie acum să vândă lucruri din casă ca să trăiască. Au mai dat iarăși niște covoare. Astăzi ne ducem cu toții la film. A luat Flori bilete, prin instituție, la ABBA. Ai primit scrisorile de la Maria și Flori? Fii bun și scrie-le, că așteaptă amândouă răspuns. Eu am slăbit mult. Am fost la cosmetică săptămâna trecută și mi se pare de-a dreptul absurd să arăt atât de bine. Mama Iuliei mi-a făcut câteva rochii din materialele aduse, iarăși, de Carmen. Tu cum arăți? Ai grijă de tine, să nu stai nemâncat și, mai ales, să nu mănânci din conserve. Fă-ți salate și mănâncă brânzeturi. Vezi să nu te îngrași. Silviu s-a făcut de două ori pe cât era. M-am speriat când l-am văzut la ziua mea. Nu i-am spus nimic, probabil că știe singur. Mi-e puțin mai dor de tine de când ți-am scris ultima oară. Ce mă fac eu cu atâtea luni, pe care le am în față, fără tine? Iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie. Mai departe de 1 ianuarie mintea nu mă poate duce. Oare ce pot să fac ca să te văd mai repede?

Te sărutăm, Cris și Monella

2 iulie 1980

Dragul meu, este ora unu și jumătate noaptea și îmi este foarte dor de tine. Încerc să mi te apropiu scriindu-ți. De ce ești așa departe? De ce suntem așa departe? Astăzi am alergat toată ziua prin oraș. Am luat banii și am achitat datoria către Maria. I-am dat și Mamicuței o mie de lei. Măine voi pune la

poștă banii pentru Minodora. Rămâne să achit restul datoriei către Mamicuța. Am rămas pentru toată vara cu 700 de lei, dar văd eu ce fac.

Astăzi am fost la Flori, unde era zarvă mare, pentru că Maria tocmai se muta. Cel mai muncit a fost, ca de obicei, Iosif. După ce a terminat treaba, a mers cu mine la Ada și apoi m-a adus acasă, unde am fumat câte o țigară și am mai stat de vorbă. Ada era fericită, o sunase Vlad, ca să-i spună că o iubește și o așteaptă. Pe 15 septembrie va fi la New York. Tot de la ea am aflat că Viki s-a întors mai repede de la Budapesta pentru că a fost bolnavă. Am să trec mâine s-o văd. Mă dor foarte tare picioarele, am colindat magazinele și i-am luat Monellei o pereche de sandale și niște pantofi sport. Mi-am luat și mie niște sandale de piele, fără toc, pe care le-am pus două sute de metri, de la Tineretului până la Flori, și mi-au făcut numai bășici. Așa că te rog, nu pentru că aș vrea să mă fâțâi eu pe-aici în pantofi nemțești, dar pentru că realmente nu am în ce să mă încălț, să-mi trimiți niște pantofi ușori, ușori de tot, din pânză, în care să pot să umblu. Am luat o primă și din ea am cumpărat un vas foarte frumos din ceramică albă de la Fondul Plastic. M-am gândit să-l iau cu mine, ca amintire. Și așa prima asta a venit pe neașteptate. Aseară m-a adus din oraș acasă Andrei, căruia i-am citit părțile din scrisoare care puteau fi citite. Am stat de vorbă până spre unu noaptea. Le-am sucit pe toate pe față și pe dos. „Doi pe față, doi pe dos, Doamne cât e de frumos!” Nu prea iese totuși în cazul nostru. La *Biblioteca americană* nu am ajuns încă, Andrei m-a rugat să-i mai las cartea pentru câteva zile.

Andi, îți purtăm toți de grijă pentru că ești singur acolo, noi suntem aici mulți și uniți, mici insule care ne întâlnim și formăm arhipelaguri, cum spune Iuli. Ai făcut bine că nu mi-ai trimis bani. Acolo singur, dacă nu ai bani să vezi un film sau să intri undeva, probabil că nu ți-e prea ușor. Poate găsești ceva de lucru, timpul trece mai ușor, înveți limba și, mai ales, ai contact cu oamenii. Ai grijă de tine, nu intra cu nimeni în

conflict, știu că nu este în firea ta, dar uneori poți fi provocat. Gândește-te apoi că nimeni nu îți datorează nimic, că toți fac ceea ce fac din omenie, din bunăvoință.

Te îmbrățișăm și-ți ținem pumnii strânși,

Cris și Monella

5 iulie 1980

Dragule, astăzi se împlinește o lună de când ai plecat și îmi este mereu dor de tine. Am trecut pe la Carmen. Silviu este la mare. Montează „Hecuba”. M-am oprit în drum spre casă la Viki, care se întorsese din croaziera ei de pe Dunăre, până la Viena. Vaporul n-a atins însă țărmul austriac! Viki a insistat să mergem până la Lucia, care mi-a dat o adresă pentru tine. Zice că este vorba de un om de afaceri foarte simpatic și primitor. Știe ceva românește și îl cunoaște și pe E. Schäffer. A zis să-i spui că ești vărul ei și să-i transmiți că se va opri să-l vadă. A sosit scrisoarea ta din 24 iunie. Scrisoarea este superbă, ca un fragment de roman, iar veștile îmbucurătoare. Ai de ce să fii mulțumit. Vezi că se poate? Mi se pare extraordinar să îți se ofere un rol într-un film, într-o țară în care nu cunoști limba! M-am și văzut pe o insulă însorită, sub un palmier, făcându-mi vânt cu evantaiul!

Sunt diverse semne că o să fim bogați. Ieri Mimi, mama lui Carmen, nu m-a recunoscut pe stradă! N-am înțeles însă exact, nu îți se permite să lucrezi decât două zile pe săptămână? Ai nevoie de permis de lucru și atunci când este vorba de un rol într-un film? Scrie-mi ce s-a mai întâmplat. Ești în corespondență cu Alexandru? „Moșu” o să fie tare „ofuscat” că nu ai procedat cum te-a sfătuit el... de la New York! Cu Bondi ai vorbit? Cu Peter? Îți știu scrisorile pe dinafară. Pentru perioada în care sunt plecată din București îi voi lăsa cheile lui Flori să poată lua corespondența.

Te sărut și te îmbrățișez cu gândul, Cris